

Кожна дитина має право на захист, у випадках, якщо робота є небезпечна для їхнього життя та здоров'я. Сучасне українське законодавство містить норми, які встановлюють підвищений правовий захист трудових прав цієї категорії працівників, а також надання спеціальних державних гарантій і пільг, захист законних прав та інтересів.

Так, можна виділити такі основні норми захисту інтересів неповнолітніми: робочий час працівників віком від 16 до 18 років – 36 годин на тиждень, для осіб віком від 15 до 16 років (учнів віком від 14 до 15 років, які працюють в період канікул) – 24 години на тиждень; особам віком до 18 років надається 31 календарний день відпустки у зручний для них час; заробітна плата працівникам, молодшим 18 років, при скороченій тривалості щоденної роботи виплачується в такому ж розмірі як і працівникам відповідних категорій при повній тривалості щоденної роботи; забороняється залучати їх до нічних, надурочних робіт і робіт у вихідні дні.

З вище переліченого, бачимо, що посилений захист неповнолітніх працівників в соціально-трудових відносинах знайшов своє закріплення в законодавстві України. Але на практиці такий посилений захист з боку держави не завжди йде на користь працевлаштуванню неповнолітнім. Роботодавці часто неохоче беруть молодь на роботу (зокрема через встановлені законом подовжені відпустки, скорочений робочий час, підвищену оплату праці, умови звільнення) та всіляко намагаються налаштувати інших працівників проти цієї категорії.

Отже, можна зробити висновок, що хоча національне законодавство й закріплює великий обсяг прав та гарантій неповнолітнім працівникам, проте, зазвичай, роботодавці не зацікавлені в їх реалізації. Молодь все ж таки залишається соціально незахищеною верствою населення. Особливо проблемним, на мою думку, залишається питання щодо укладення трудового договору з цією категорією працівників. А тому вирішення даної проблеми необхідно привести у відповідність до вимог закону та науково опрацьовувати шляхи вдосконалення працевлаштування молоді відповідно до європейських вимог та стандартів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Конституція України від 28 червня 1996р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/>

2. Кодекс законів про працю України від 10.12.71р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08>.

М. Барабаш

Науковий керівник – д. ю. н., доц. І. О. Личенко

ТЕОРЕТИКО–ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ КАТЕГОРІЇ ПРАВОВОГО СТАТУСУ АДВОКАТА

Умовою забезпечення ефективності цінностей та принципів, таких як право на правосуддя та дотримання прав людини є наявність потужного інституту адвокатури. Зважаючи на основоположну роль адвоката у забезпеченні реалізації прав громадян, виникає необхідність розгляду питання визначення правового статусу адвоката.

Звернувшись до українського законодавства, відповідь на питання про статус адвоката можна знайти у статті 1 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» [1], а саме: «адвокат – фізична особа, яка здійснює адвокатську діяльність на підставах та в порядку, що передбачені цим Законом».

О. Ф Скакун визначає, що правовий статус особи – це система закріплених у нормативно-правових актах і гарантованих державою прав, свобод, обов'язків, відповідальності, відповідно до яких індивід як суб'єкт права (тобто такий, що має правосуб'єктність) координує своє поведінку в суспільстві [2, с. 132]. В.М Корельський у своїх роздумах щодо поняття правового статусу, акцентує увагу на тому, що це складна та багатоаспектна категорія, що відображає реальне становище особи у суспільстві щодо різних суб'єктів правовідносин зважаючи на її індивідуальні особливості та обов'язки, що кореспондуються із правами і відповідальністю [3, с. 549].

Підходи до визначення поняття правового статусу адвоката можна розділити на дві окремі групи: вузький підхід – визначає статус адвоката як права та обов'язки, та широкий підхід відповідно до якого статус адвоката розглядається як сукупність різних взаємопов'язаних елементів.

І. В. Головань розглядає широкий підхід та підкреслює те, що відмінною рисою статусу адвоката є наявність у змісті цього поняття трьох основоположних елементів: передбачених законом професійних прав, обов'язків, та що найважливіше гарантій адвокатської діяльності, як елемент покликаний забезпечити якісно кращу ефективність роботи адвоката під час захисту прав та інтересів інших суб'єктів, аніж особа, що володіє правовими знаннями, проте не має статусу адвоката [4, с. 13]. Правовий статут адвоката, який складається лише із прав та обов'язків та не забезпечений жодним чином правовими гарантіями реалізації таких прав та обов'язків, закріпленими у належній правовій формі, матиме лише декларативний і формальний характер. Дискусійним залишається питання включення до змісту поняття правового статусу адвоката такого елементу як відповідальність.

М. С. Строгович вважає, що правовий статус повинен містити елемент юридичної відповідальності, і зазначає, що юридична відповідальність не виникає лише тоді, коли особа вчинила певну дію, а юридична відповідальність є перш за все відповідальним ставленням особи до виконання своїх обов'язків [5, с.244-245].

Таким чином, правовий статус адвоката – це становище особи, котра відповідаючи існуючим законодавчим вимогам, виявила бажання отримати такий статус, що є сукупністю прав, обов'язків, гарантій здійснення незалежної професійної діяльності адвоката та відповідальності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05.07.2012 № 5076-VI. Дата оновлення: 05.07.2012. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17> (дата звернення: 18.10.2018).*
2. Скакун О.Ф. *Теорія держави і права: підручник. Харків: Консум, 2001. 656 с.*
3. *Теория государства и права : учеб. / под ред. В. М. Корельского и В. Д. Перевалова. Москва, 2002. 616 с*
4. Головань І. В. *До питання про поняття адвокатської діяльності. Адвокат. 2012. № 1. С. 12-15.*
5. *Строгович М. С. Избранные труды в 3-х т. Т. 2. Гарантии прав личности в уголовном судопроизводстве. Москва, 1992. 278 с.*

С. Барчак

Науковий керівник : к.ю.н., С.С. Василів

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ РОЗІРВАННЯ ШЛЮБУ ПОДРУЖЖЯ, ЩО МАЄ НЕПОВНОЛІТНІХ ДІТЕЙ

Відповідно до ст. 109 СК України подружжя, яке має дітей, має право подати до суду заяву про розірвання шлюбу разом із письмовим договором про те, з ким із батьків будуть проживати діти, яку участь у забезпеченні умов їхнього життя братиме той із батьків, що буде проживати окремо [1].

Подружжя, яке має дітей, подаючи до суду заяву про розірвання шлюбу, може укласти один із таких договорів, а процедура розірвання шлюбу буде спрощеною, оскільки питання щодо виховання, місця проживання, утримання малолітніх, неповнолітніх дітей вирішується у нотаріальному порядку шляхом підписання батьками згаданих договорів [2,с.101].

Важливе значення має процедура розірвання шлюбу, договір, який подає подружжя, про те, із ким із них будуть проживати діти, яку участь у забезпеченні умов їхнього життя братиме той із батьків, хто буде проживати окремо ,про умови здійснення ним права на особисте виховання дітей (ч.1 ст.109 СК України) [1]. У зв'язку з такою позицією батьки повинні укласти договір про сплату аліментів на дитину, у якому визначити розмір та строки виплати. [2,с.102]

У контексті договору, яким визначаються багато питань життя неповнолітніх дітей після розірвання шлюбу, окремо необхідно звертати увагу на питання місця проживання дитини. [3] При